

Hələ 40-ı çıxmamış baş leytenant Kərəm Həsənovun ötən ay Qarabağda keçirilən lokal antiterror tədbirləri zamanı qəhrəmanlıqla şəhid olması onun bu dünyaya gəlməsi ilə əbədiyyətə qovuşması arasında mənsub olduğu bir nəslin ötüb-keçənlərindən ən önəmli olanları yada saldı. Bu, baba Kərəm Həsənovdan nəvə Kərəm Həsənova gələn sevgi adlı bir yolun qısa tarixçəsidir.

Bu yolun başlanğıcında baba Kərəm Həsənovun sevgi macərası dayanır. Nəvə Kərəm Həsənov isə o sevgidən doğulub pərvazlanıb. O gerçək sevgi nağılı ötən əsrin 60-cı illərinin ortalarında baş vermişdi. O zaman mən birinci sinfə gedəndə elə bilirdim ki, adamın 2 anası olur. Üstəlik, birlikdə oxuduğum sinif yoldaşlarımdan təkcə 1 anası olduğu üçün onlara yazığım gəlirdi. Məsələn burasında idi ki, məni doğan qadın Gədəbəydən Tovuzun Alakol kəndinə gəlin köçmüşdü. Ötən əsrin 60-cı illərində anam o kənddə tibb bacısı işləyirdi. Loğmandan-təbibdən uzaq bir yerdə çox zaman kəndin tibb bacısı da, mamaçası da, feldşeri də, həkimi də o özü olurdu. Bir sözlə, məni doğan qadın gecəsi-gündüzü xəstəxanada, azar-bezarlı yanında keçdiyindən məni ana südümdən kəsilər-kəsilməz böyük bacısının baxıcılığına vermişdi.

Gözümü açıb doğma ana sandığım Savad xala Gədəbəyin ucqar kəndində yaşayırdı və əri ikinci dünya müharibəsindən qayıtmamışdı. Kənddə mantlyor işləyən kiçik oğlu Kərəm isə dükançı Məhəmmədin qızı, dünya gözəli sandığı Şəfiqəyə aşıq olmuşdu. Nədənsə, kasıbdan-kasıb bir kəndin dükanında nisyə dəftərindən qiymətli bir şeyi olmayan bu kişi göylə gedirdi, qızını hansısa bir yetimə vermək istəmirdi. Mantlyor oğlan isə qızın könlünü çoxdan ələ almışdı.

O zaman qızlar öz nişanlısı ilə belə açıq-aşkar görüşə bilməzdi. Təbii ki, Kərəmin Şəfiqəyə yazdığı sevgi məktublarını gizləncə ünvanına çatdırmaq, necə deyərlər, poçtalyonluq eləmək missiyası mənə həvalə olunmuşdu. Muzdum isə xalamın qatığının qaymağı və Kərəmin məni ata mindirməsi olurdu. Onda vur-tut 5 – 6 yaşında idim və mənim belə bir poçtalyonluğum heç kəsin ağlına gəlməzdi.

Sevgi məktubları daşımağım düşərlioldu. Çox keçmədi ki, Kərəmlə Şəfiqə sevgilərinə qovuşub 2 baş 4 əl-ayaq oldular. Bu evlilikdən dünyaya gələn ilk uşağa mənim müstəsna xidmətimin əvəzi olaraq adımlı qoydular: xalanəvəsi Akif... Məni doğan qadının bu adaşlığa etirazları işə yaramadı. Məsələdən xəbər tutan atam söz-söhbətə son qoydu: ad bostandır...

İllər keçdikcə Şəfiqə nənənin gülüzlü nəvələri də dünyaya gəldi. Gədəbəyin Əyrəvəng kəndi Ermənistanla sərhəddə yerləşdiyindən düşmən üstümüzə ayaq açandan sonra həmin nəvələrin bir neçəsi hərbi oldu – babasının adını daşıyan baş leytenant Kərəm Həsənov kimi...

Əslində, nəvə Kərəm Həsənovun tərcümeyi-halı 4 misralıq bayatı boydadır, bir dəftər vərəqinə də sığışdırmaq mümkündür. 1 yanvar 1996-cı ildə Gəncədə anadan

olub. Mir Cəlal adına 39 nömrəli orta məktəbdə təhsil alıb. 2017-ci ildə Heydər Əliyev adına Ali Hərbi Məktəbi bitirdikdən sonra xidmətə başlayıb. Kursantlığı dövründə Aprel döyüşlərinin iştirakçısı olub. 44 günlük Vətən müharibəsində xeyli təltifi var. Nəhayət, ötən ay Ağdərədə aparılan lokal antiterror əməliyyatı günü şəhidlik zirvəsinə yüksəlib. Baş leytenantın Ruqaya adlı qızı Vətənə və doğmalarına əmanət qalıb...

Şəhidin yas mərasimində onun əmisi ilə, uzun müddət Gəncə şəhər qəzetində fotomüxbir işləyən Rum Arıxovla ötən günlərin acılı-şirinli xatirələrini vərəqləməli olduq. Atası Akif Həsənov və hərbi yoldaşları ilə onun döyüş yolundan, uca şəhadətindən danışdıq, birlikdə şəkil çəkdirdik. Ayrılıanda Şəfiqə nənə ilə görüşüb, adətım üzrə ürəyindən nə keçdiyini, məndən nə istədiyini soruşdum. Cavabı qısa oldu:

– Bircə Kərəmimi qaytara biləydiniz...

Görəsən, o hansı Kərəmi nəzərdə tuturdu? Məktublarını daşıdığım Kərəmimi, yoxsa onun adını daşıyan nəvəsi şəhid Kərəmi?

Şübhəsiz, kiçik Kərəmin düşmənlə son haqq-hesabda Vətənə qurban getməsi böyük Kərəmin yoxluğunu yalan eləmişdi...

Baba Kərəmin Şəfiqə nənəyə, oğulları Akifin Vətənə olan sevgisindən doğulmuş nəvə Kərəmi şəhidliyin uca zirvəsindən necə endirəydim, əbədiyyətin əlyetməzliyindən necə geri qaytaraydım?!